

Jak jsem ukončila sezónu 2007

Miluju parašutismus. Zpěť. Miluju skydiving. Okamžik, kdy se otevřou dveře v letadle a zašně trupem vora pronikat první vzduch, považuji za to nejhezčí, co člověk má a pro ně. Přemem napřinovaně v 1/2 skoky, postavil usmíť se na své spoluskokany, odrazit se a vychutnat si ten pocit ve 3D prostoru. Laici a civilisté nás nechají a jen my sami vme, pro to dáváme!

Sobota 28. července 2007 byla pro mě jednou z mnoha dalších sobot, kde jsem se chtěla věnovat jen sportovním seskokům. Můj chleboříce byl na dovolené a já neměla žádné balení. Super. Počasí bylo excelentní, větr m pofukoval a i když nás strážila předpověď zhoršující se počasí, tak nikdo nevzdal, a by mohlo zašně-t p. Našla jsem si svůj freefly team a v Mějovi jsem našla člověka, od kterého se za volného pádu má u hodně naujme dva luxusní skoky a plánovali si společně 1/2 tmetě. Tentokrát jsme chtěli přibrat Janu a v plánu jsem měla seskok v treku.

Já ani Jano jsme to nikdy nebyly, tak jsme si na zemi zkoušely 1/2 skoky a vypadalo to, a sobotní provoz zákoně-m super zážitkem. A to jsme taky zakonily....

Cestou v letadle nahoru, v letu 8, jsme pozorovali, jak se pomalu zatahují mraky. Ale nepřijalo nám to divně, to stávej, a kde mimo letiště je počasí horší, ale nad letištěm přece v 3/4 dycky funguje povětrná služba, která modrě z nebes. Pořád jsem doláovali v 1/2 skok v treku a Měj rozhodl, a pokud neuvidíme na zem, a jeden sedáku a Janu necháme vyskočit samotnou.

4000 m. Za oknem mláko. Euforie tatam. Padat v mraku nás, staré bardy, přece u 3/4 tak nebaví. No, ale světlo se rozsvětilo, otvoráme dveře a ekáme na zelenou. Rukou ze dveří zjišťujeme, a mrak je plně peelingov a tak jen prohlásíme: "Ještě a jsem v sedáku." Stoupnem si s Mějou proti sobě: "Ready, set, go" a padáme. a mi desky ostrých jehliček provrtávají ruce (to je moje nechota skákat v rukavicích). Tak tak mám na dohled Měju, ale dráme rovinu a Měj se snaží o kontakt. Já jen padám a ekám na to, kdy konečně se pod námi zem a budu moct otevřít. 1500 a mláko zašně-ná tmavnout a pod námi se objevuje les za kunovickém letištěm.

Rozchod. Hladím, aby Michal byl jinde než já, slyšněm druhý pápně a otvorám.

A v tom okamžiku zašně-ná můj opravdu životně zážitkem na pádu a životně přistání (doutám, a u 3/4 opakovat).

Po otevřeně se moje Springo, můj miláček Wiktor, v 3/4 dycky chová jako správně elipsa - tzn. Dává si, co se mu chce tohle otevřeně mi připravil opravdu překvapeně. Čáťm, a kontejner jde nahoru, pozoruju otvorání vrchlíku a najednou čáťm vlnu, která na mě naráží. Poryv větru si pohřívá s vrchlíkem jako s kouskem igelitového pytl vzduchu a ne se naději, mám tam závit a ne se naději podruhé, mám tam 2 závity na druhou stranu. Wiktor se cel tmepe. Boj se asi věc než já a ze strachu letě-nášně v přemě-m letu. Dostatek času rozmotat závity, zkolat a odbrzdit.

Pohledem dolů zjišťuju, že jsem na ústřední proti směru vzhůru, ale už jsem minimálně na půl kilometru dále než od mne jsem otevřená. Bezmocně vnímám silnější vzhůru a pozoruju, že couvám. Ale takhle rychle jsem v životě dožadu neje...

Pozoruju ostatní a vidím, že někteří bezmocně zajišťují nad Kunovice a couvají a couvají. Poryvy si s našimi dělají, co chtějí a jedině, co v těchto chvílích má už, je držet se proti vzhůru. Jakákoliv snaha o změnu je potrestána a ztrátou výšky nad vrchlákem.

Najednou kolem mě prosvítá neonová fialová; a rána a zaburcání blesk. Jasně, nebylo to pářmo vedle mě, ale ten p... kilometrově v půlce prostě zaská na intenzitě. Začínám uvažovat, jestli mě má být blesk na padáku zabít. Ne... jsem nikdy o úžasném takovém pářmo-padáku a tak doufám, že se to nestane. Napadám mě, že kovovou součástí uvolňová zločinného padáku, ale je fakt, že ten bych v těchto chvílích nerada odhazovala...

Mezitím dostávám sprášku deště, musím si sundat brýle, protože nic pářes ně nevidím. Pářim se, je mi... Jsem na padáku, která není tímto, kolem mě hřívají blesky a navíc couvám. Vidím strom, železnici, cestu a nějakou vodu. Nejspíše Bař v kanál nebo co to je. Modím se, ať mě to nenese na vzdálené budovy, které se ale pářibližují. Ve 100 metrech vzhůru, že letím na vodu. Použít mě to po vzhůru a jsem nad polem. Volnou plochou.

Stavím se proti vzhůru, ale dostávám další ránu od poryvu a Springo se naklíná vedle mě. Nezachováím chladnou hlavu a umocňuji toto naklonění levou rukou. Náraz do země je provázen charakteristickým křupnutím, které si budu pamatovat asi do smrti a nafouknutí vrchláku mě tihně ještě dálích 30 metrů po poli než se mi pářidíkou p... jej vyfouknout. V levé noze mi to tepe a já bezmocně sleduju, jak se mi noha na konci látky pářepe, aniž bych chtěla. Zastávám ležet asi 2 km od letiště a pářemůžím, kdy mě asi objeví. Noha bolí, práš na mně a ležím v... Plazím se k vrchláku a pokládám hlavu na vrchlák, abych nemusela ležet na zemi a šekám.

V dále vidím jáť Janu s vrchlákem. Má na hlavě integrálu, nemá že mě slyšet. Máím z ležící pozice. Asi p... mě zaregistrovala. Vidím, že ke mně utká a vzhůte, že nikdy jsem nikoho nevtala s takovou radostí. J Jana je š Sundáví ze mě padák, aby mě v pářmo-padáku dalích ho nafouknutí dále nepotahal a sundáví si padák svůj a utká pomoc. Vidím, že se svtká, aby se dostala pářes ten vodní kanál. Posledně myšlenku, kterou mám je, že se kv... ještě hodlá utopit. Pokládám hlavu na Wiktora, po tvářích mi teou dešťové kapky i slzy a já vzhůru, že už p... skájná nebude od tohoto okamžiku jako dává....

Za necelých 5 minut se objevuje vedle mě auto Zdendy Lhoty s Janou, nakládají mě do kufru a vezou k sanitce, která už šeká v Kunovicích. V autě ze mě padák konečně stres a vzhůru, že musím zatnout zuby, protože spájsa v láč nablážku. Kodrcíná auta po poli cťtám v kašdám kousku mě levé nohy, křeovitě svřím zadně sedadlo a opakuju, že skájná je krásný sport. Cestou nabereme dalšího zahozeného a pak pářestup do sanitky a cesta do nemocnice.

V sanitce mě veze šikovná pářidí, která hned prohlájuje, že mě za sebou tandem s Marianem, tak naděně láš tandemově seskoky jsou nejhezš - zášitek, dostávám injekci od bolesti a upadám do stavu, kdy mi pářijde vjechno pohodě a cool. CO proboha do těchto injekcí dáváš.

V Hradišti mi udělají rentgen, asi jestkrát se mně ptají, jestli nejsem třeba hotnější a já se dovedám, že kdybych byla, ten rentgen neudělají a že by to nechali osudu napospas. No fuj, hnusně přestava. Po rentgenu doktor zkušeně pokrývá hlavou a řekne, že je to zlomenina kotníku. No paráda, 6 týdnů bez došlapu, šrouby a 3 měsíce klidu na nohu... Ještě na vyjetí ovnu za mnou dojde Radek s Olinem a uklidí mě - mně, že si se mnou přestává rok skočit - dochází, co všechno se stalo a co všechno se mohlo stát a máj pověstí optimismus se máš - s máj pověstí pesimismem J

Před odjezdem mi udělají radost mája a Barča, dovezou mi věci a zlepšují mi náladu a přestávají, co všechno se přihodilo. Je to pohodová dvojka, tak mě rozveselují a mějvají - mi do sanitky. Barča a Čekaj AFFko, takže na jaře u dějme určitě nějaká super seskok.

Na operaci jsem vyslána do svého domovského města ve Zlíně, kde hned na přestávku ukecám sestřičku na tanců Zátma-mco mi má přestává EKG, tak mi zapisuje svůj mobilní - slo a že se máj za 3 týdny ozvat. Asi jsem fakt poškub.

Ve zlínském nemocnici mi nikdo neřekne jinak než parašutistka. Lékař přestává ordinovat... "Jooo, vy jste ta skoká, hned se zají - o podrobnosti má parašutistky kariéry.

V neděli má Čekaj operace. Přestává přestává na svůj mi máj - "žít" - přestává, a se nebojím. Vjít - dme do s, mi tam naháj - strach. Seriálně Nemocnice Chicago Hope nebo na kraji mě sta jsou proti tomu brnkačka. Máj strach. Nevím do čeho jdu. Přestává se mi moje anestezioložka a já cítím, jak mi z očí kapou slzy. Tohle parádně Milá doktorka mě uklidí; přestává na mě ržně držitky. Přestává doktor. Ten šikovně, co se mi líbil a na přestávku. Má ušroubku, ale všem, že se na mě usmívá. Sestra navíc do baňky nade mnou a doktor se mě a tebe mi spoš - tejte padáky." Nechápu, co po mě chce. Zářná - ním cítit zvláštní - pocit a jedině odpověď, na kterou zmá - u je: "Žij 240 seskoků..." Říká do hlavy a budím se až na pokoji s nohou v šedé J Aha, tak tohle je na

Všechna est a doufám, že si to tohle másto zaslouží... Všichni všem doktorům a sestřičkám. Strávil nemocnici necel 3 dny a skláním přestává nemocni - m personálem klobouk dolů. Milá lidče, jak v Hradišti, tak ve Z Ochoťně sestřičky, hodně - doktoři. Čítila jsem se v pohodě a všem, že jim práci všem nezavidím. Myslí - kvůli platě oprávněně. V noci nás chodili kontrolovat, jakkoliv přestává - ním splnili a dělá - to za hubičku...

Dnes jsem už doma. V pohodě - svého dťského pokojíčku a pod ochrannými křídly rodiče. Přestává, že sama v bytě o berlích mě moc neuklidí. Tak si holt poslechnu story, že kdybych nesklákal a bla bla bla, ale všem, že se mnou rodina myslí - dobře.

Taky všem, že máj kolem sebe, v parašutismu i v práci skvěle lidičky. Volají - mi, pošlou - SMSky, dnes mě navštívil kolega z práce až z Prahy. Je to fajn pocit, že májte kolem sebe kamarády, kteří přestávají - vás podrží - a vlastní mějte naoblá - , i když jsem ve vzdáleném "Mordoru v Asii" J

Sezonu 2007 jsem v sobotu uzavřela skokem, na který asi nezapomenu. Nevím, budu se určitě toho dělat - ho, první -

v roce 2008 strávil břit. Snad bude v pohodě a moje noha si tento záitek nezopakuje a nezáije ho uá dní c
máho tla. Skydiving je krásný sport. Někdo chytráá™ekl, áe paraútlista kaáá½m skokem bojuje o áivot. My
to tak nená. Je to 3D prostor, je to svoboda, je to krása, je to volnost, je to to nejáasnáá-
, co lová k mááe zaáá

Táá-m se na vás, v Praze, u Havrana, na Hofylandu, na 4000.cz, na letišti, v letadle, ve volném pádu a mám v
vájechny moc a moc ráda.

JO, a Tobá, andáá-ku, která½ jsi pámí mná v sobotu dráel stráá, tak tobá dákujú nejvíc. Moc moc dá-ky. Váá™
vezmeáí nájakou dová, protoáe jáí budu hodnáí a prosá-m, stav se za mnou v áá-jnu (pláínuju si tandem pro sebe) a n
bá™eznu uá na plnáá vavazek, jooo?

Chrst Wiky.

foto by: muzusevyfotit